

kaſte denne Lovordning af Theatrets Forhold og lade Sagen afgjøre hvert Aar gjennem Finantsloven. — Det ærede Medlem, der ſidſt talte, omtalte Theaterbygningen. Det forekommer mig, at det vilde være uforſvarligt, iſald vi gæve nogetſomhelſt Bidrag til at nedrive den Bygning, ſom er opført med ſaa ſtor Bekoſtning ved Forſtud af Statsmidler, og opføre en ny. Jeg kan finde mig i, at den Bygning, ſom er paabegyndt, bliver fuldendt, thi jeg hører ogſaa til dem, der mene, at det er urigtigt at blive ſtaaende paa Halvveien; men ſaa ſandt ſom der har foreligget en fornuſtig Plan for Theaterbygningen, hvad jeg dog maa antage — og det er forreſten ogſaa beſkjendt, at der har foreligget en Plan ialfald til Bygningens Fuldførelſe — ſaaſandt mener jeg, at denne Bekoſtning maatte kunne dækkes ved et lignende Laan ſom det, der tidligere blev ydet til den Deel af Theatrets Ombygning, ſom allerede har fundet Sted. Men at vi ſkulde bidrage til at nedrive denne Bygning, fordi den tager ſig mindre godt ud efter Byens Leilighed, det er Noget, ſom forekommer mig at være aldeles uforſvarligt. Skulde dette Ekſtonhedshenſyn for den kjøbenhavnske Madſes Udſeende gjøre ſig i den Grad gjældende, at man af den Grund fremkommer med et Forſlag om at ſkaffe en ny Theaterbygning, da er Ingen nærmere til at have den dermed forbundne Bekoſtning end Kjøbenhavn ſelv. Jeg troer, at alle de Henſyn, der ſtylbes Theatret, ſaaledes ſom vi nu have ſaaet det overleveret, og ſaaledes ſom vi efter min Mening i nogen Tid blive nødsagede til at finde os i i dette Forhold, kunne blive tilfredsſtillede ogſaa med Henſyn til Bygningen paa den af mig omtalte Maade. Jeg ſkal forøvrigt ogſaa give det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ſte Valgkreds (Zahle) Ret i, at dette er et Spørgsmaal, ſom ikke burde indblandes i Spørgsmaalet om Theatrets oeconomicke Stilling i andre Henſeender. Med diſe ſaa Ord ſkal jeg tillade mig at tilraade; at vi ende denne Sag ved at nægte den Overgang til anden Behandling.

L. Larsen: Jeg har ſaaet det Indtryk af det forelagte Lovforſlag og navnlig

ved at følge Nigsdagens Forhandlinger om denne Sag i ſidſte Samling, ligesom ogſaa tildeels ved at erfare lidt af Stemningen her i Thinget, at det vil være et meget vanffeligt Spørgsmaal at bringe igjennem Folkethinget. Grunden, hvorfor jeg har tilladt mig at forlange Ordet i denne Sag, er for det Førſte, at jeg ſærlig for mit Vedkommende ſom nyt Medlem kunde ønske at klære mit Standpunkt overfor denne Sag, ſom jo egenlig i og for ſig er et af de — man kan gjerne ſige — brændende Spørgsmaal, der lade ſig tilſyne i vort politiffe Liv, og ſom endog i den ſenere Tid har viiſt ſig næſten ſom et brugbart Agitationsmiddel paa Valgtribuner. Jeg ſkal dernæſt, forinden jeg gaaer til nogen yderligere Forklaring, ſige kort og godt, at jeg egentlig hører til Theatrets Venner og til dem, der ønske, at det ſkal beſtaa i Fremtiden ſom en Statsinstitution. Skjøndt Grundene, hvorfor Theatret i Fremtiden med Nytte for Folket kunde beſtaa ſom Statsinstitution, ved tidligere Forhandlinger ere fremførte ſaa godt og med ſaa ſtor Dygtighed og Eſtertryk, at det ikke er mig muligt yderligere at paavife Theatrets Betydning ſom national Dannelsesanstalt, ſaa kan jeg dog ikke undlade at tale et Par Ord navnlig om Skueſpillets Betydning for Folkelivet i Almindelighed og Folkets Danelſe, og ſkjøndt det maaffee ligger lidt udenfor den egentlige Forhandlingsorden, ſaa antager jeg dog ikke, at Noget vil tage det fortrydeligt op. Med Henſyn til Skueſpil i Almindelighed er det beſkjendt, at det er en Sag, ſom efterhaanden har udviklet ſig hos ſaa at ſige alle kultiverede Folkeſlag; men Skueſpillets Betydning for Folkelivet maa efter min Opfatteſe ſiges at være forffjellig. Det kan nu for det Førſte betragtes blot ſom Fornøiſe, blot ſom Morffab; man gaaer til Skueſpillet blot for at more ſig, og man gaaer fra Foreſtillingen eller Skueſpillet med den Tanke, at man har moret ſig. Der er imidlertid en anden Betydning, ſom Skueſpillet har, det er overfor Folkelivet i Almindelighed. Der er da for det Førſte det, at Skueſpillet repræſenterer en ſærlig Kunſt, og at Theatret kan betragtes ſom Arneſtedet for en kunſtneriff Uddanelſe; men den væſentligſte Betydning, ſom jeg for